

РЕШЕНИЕ

№ 3537

гр. София, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 10.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10556** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156, във вр. с чл. 17 ЗДДФЛ и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК). Жалбоподателката Ю. Ч., ЕГН: [ЕГН], с адрес за кореспонденция в [населено място],[жк], [жилищен адрес] оспорва Ревизионен акт (РА) № Р-22221219007633-091-001/23.06.2020 г., поправен с Р. № П-22221220108446-003-001/24.06.2020 г., издадени от Х. Б. М. – орган, възложил ревизията и Й. Н. И. – ръководител на ревизията, потвърден от Е. С. П. – заместник-директор на дирекция ОДОП при ЦУ НА НАП-С. с решение № 1382/08.09.2020 г., с който са установени задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за 2013 г. в размер на 2 990.00 лв. и следващите се лихви за просрочие в размер на 1866.71 лв.

С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорвания ревизионен акт като необоснован и противоречащ на материалния закон. Оспорва се приетото от органите по приходите начално салдо за ревизирувания период – 2013 г., което е база за изчисляване на паричните потоци за периода. Жалбоподателят счита, че необосновано ревизиращите са приели за начално салдо сумата от 5000 лв., като не са взели предвид представените от лицето доказателства за наличието на приходи от банкови преводи и внесени от чужбина парични средства – банкови документи и митнически декларации, което е довело до превишение на разходите над приходите за периода и

съответно до извод за укрити доходи.

В проведените по делото открити съдебни заседания жалбоподателят се представлява от упълномощен процесуален представител – адв. П., който поддържа жалбата, като развива допълнителни аргументи в представени писмени бележки. Претендира разносните по делото по представен списък.

Ответникът – директор на дирекция „Обслужване и данъчно-осигурителна практика“ /ДОДОП/ – С. при Централно управление на Национална агенция за приходите /ЦУ на НАП/, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Позовава се на мотивите на решението на директора на ДОДОП – С., с което е потвърден РА. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството по издаване на обжалвания РА е започнало въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221219007633-020-001 от 28.11.2019 г., връчена на лицето по електронен път на същата дата, е възложено извършването на ревизия на Ю. Ч. за определяне на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. Определен е срок за приключване на ревизията до три месеца от датата на връчване на заповедта, в случая до 28.02.2020 г. Със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ № Р-22221219007633-020-002/25.02.2020 г., срокът за приключване на ревизията е продължен до 28.04.2020 г. Цитираните заповеди са издадени от Х. Б. М. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на и.д. директор на ТД на НАП С.. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221219007633-092-001/21.05.2020 г., срещу констатациите, на който не е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА № Р-22221219007633-091-001/23.06.2020 г., издаден от Х. Б. М. – орган, възложил ревизията, и Й. Н. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен електронно на 23.06.2020 г.

Като резултат от проведеното ревизионно производство, на основание чл. 122, ал. 1 и чл. 2 от ДОПК са установени задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 2 990,00 лв. и съответните лихви в размер на 1 866,71 лв. - предмет на оспорване в настоящото производство.

С ревизионен акт за поправка на ревизионен акт /Р./ № П-22221220108446-003-001/24.06.2020 г., е отстранена допуснатата на стр. 3, ред 35-47 в акта техническа грешка – включен е текст, който е неотносим към конкретното ревизионно производство и направените в хода на ревизията констатации.

В хода на ревизията е установено, че Ю. Ч. с ЕГН: [ЕГН] е китайски гражданин, регистриран с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет. 05, ап. 012. Ревизираното лице е местно физическо лице по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 4

от ЗДДФЛ и на основание чл. 6 от ЗДДФЛ е носител на задължението за данъци по придобити доходи от източници в Република България и в чужбина.

В резултат на извършена справка в ИС на НАП и в Търговски регистър, Агенция по Вписванията е установено, че лицето е с регистрация като едноличен търговец – [фирма] с ЕИК[ЕИК] и управляващ собственик на [фирма] с ЕИК[ЕИК]. Жалбоподателката е омъжена за Д. С. и има 3 деца - Д. С. С. Д. и С. Д.. На съпруга и е извършена паралелна ревизия за същия период.

С цел обективното установяване на факти и обстоятелства, са предприети действия, подробно описани в ревизионния доклад, раздел II „Процесуални действия”, който на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК се явява неразделна част от РА. На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56 от ДОПК, на ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от ЗЛ с изх. № Р-22221219007633-040-001/07.04.2020 г., в отговор на което с вх. № 59-00-485/04.05.2020 г., са представени документи. Изготвени са Уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК №Р-22221219007633-113-001/07.04.2020 г. и Уведомление по чл. 17, ал. 1, т. 2 от ДОПК №Р-22221219007633-139-001/07.04.2020 г., които са връчени на декларирания електронен адрес на 10.04.2020 г. Връчените уведомления са във връзка с определяне задълженията на лицето за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2013 г. по особения ред на чл. 122 от ДОПК.

С протокол № Р-22221219007633-П.-001/07.04.2020 г. са присъединени документи, събрани в хода на проверка за съответствие на имуществото и доходите на лицето /УИН ПФ-22221219001013/. С протокол №Р-22221219007633-П.-002/14.05.2020 г. е присъединен Протокол за извършена насрещна проверка на [фирма], събран в хода на производство с УИН ПФ-22221219001013 на Ю. Ч..

Извършени са справки в информационните системи на НАП, Агенция по вписванията – Търговски и имотен регистър и в Регистъра на банковите сметки и сейфове за установяване на регистрационни данни, извършвана дейност, декларирани и плащани публични задължения, притежавано недвижимо и движимо имущество, банкови сметки, извършени покупки от регистрирани по ЗДДС лица и др. данни за ревизираното лице. Извършена е съпоставка между притежаваното имущество и извършените разходи от ревизираното лице и законно придобитите доходи/приходи за ревизирания период. Въз основа на събраните документи и доказателства в хода на ревизията са установени обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК, а именно - данни за укрити доходи и декларираните и/или получени доходи не съответстват на имущественото и финансовото състояние на лицето за 2013 г.

В резултат на горното, с Уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК с изх. № Р-22221219007633-113-001/07.04.2020 г. и Уведомление по чл. 17, ал. 1, т. 2 от ДОПК изх. № Р-22221219007633-139-001/07.04.2020 г., Ю. Ч. е информирана относно основата за облагане с данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2013 г.

В изпълнение на чл. 124, ал. 3 от ДОПК и връченото искане за представяне на

документи и писмени обяснения от задължено лице с изх. № Р-22221219007633-040-001/07.04.2020 г., от Ю. Ч. е представена попълнена декларация по чл. 124, ал. 3 от ДОПК с приложена към нея справка за предоставените от нея и съпруга ѝ суми на дружеството [фирма], съответно и възстановените суми за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2018 г., както и Митнически декларации за внесена валута от Ю. Ч. за периоди преди 01.01.2013 г.

Ревизиращият екип е съобразил вида и характера на фактически осъществяваната дейност; платените данъци, такси, вноски и други публични вземания; движението и остатъците по банковите сметки; официалните документи и документите с достоверни данни; брутните приходи/доходи; обичайния размер на разходите за живот, издръжка, обучение и лечение, както и на транспортните, дневните и квартирните разходи при пътувания в страната и в чужбина; други доказателства, които могат да послужат за определяне на основата – съответните точки 2, 3, 4, 8, 14, 16 на изброените в ал. 2 на чл. 122 от ДОПК условия.

Констатирано е, че ревизираното лице няма открити банкови сметки като физическо лице за ревизирания период. Установени са постъпленията на лицето за 2013 г. в размер на 24 600,00 лв. При извършената насрещна проверка на [фирма] е установено, че през периода Ю. Ч. е предоставила на дружеството допълнителни парични вноски, на основание чл. 134 от Търговския закон /ТЗ/ в общ размер на 37 499,94 лв., а ѝ е възстановена сума в размер на 24 600,00 лв.

Относно разходите, ревизиращите са отразили в таблица за съпоставка такива в общ размер на 59 499,94 лв., както следва: декларираните от лицето разходи за издръжка за живот в размер на 12 000,00 лв. и за пътувания в чужбина в размер на 10 000,00 лв. и предоставените на [фирма] допълнителни парични вноски, на основание чл. 134 от ТЗ в размер на 37 499,94 лв.

Относно притежаваните парични средства в брой Ю. Ч. декларира, че към 01.01.2013 г. разполагала с 35 000,00 лв., а към 31.12.2013 г. – със 100,00 лв. Предвид факта, че ревизираното лице, заедно със съпруга си, в предходните пет години е закупило четири недвижими имота, създали са дружество [фирма], чиято дейност е финансирана от собствениците Ч. Ю. и съпругът ѝ Д. С. и значителният размер на разходите за живот и пътувания, без наличие на никакви други доходи, освен вноса на валута от ревизираното лице, органите по приходите са анализирали направените разходи и получените постъпления преди 01.01.2013 г., като е взет период от 5 години, т.е. от 01.01.2008 г. до 31.12.2012 г.

Изготвеният анализ е общ за двамата съпрузи, тъй като при извършена насрещна проверка на [фирма] е установено, че освен за 2010 г., счетоводството на дружеството за периода преди 01.01.2013 г. не дава аналитична информация за сумите, внесени от всеки един от съдружниците поотделно, а информацията е обща за двамата. Установено е, че постъпленията на лицата за периода от 01.01.2008 г. до 31.12.2012 г. са в размер на 1 128 037,00 лв. /от дарения и наследство - внесени от Китай средства 543 095,00 лв.; възстановени от [фирма] суми – 572 432,00 лв. и доходи от наем и др. възмездно предоставяне на права или имущество – 12 510,00 лв./.

Разходите възлизат на 1 161 919,00 лв. и са от внесени средства за финансиране дейността на собствено дружество [фирма] /722 969,00 лв./, разходи за придобиване и подобрене на недвижимо имущество /228 950,00 лв./, разходи за издръжка и живот /110 000,00 лв./ и разходи за екскурзии, пътувания и др. /100 000,00 лв./.

Предвид така извършения анализ, органите по приходите са приели, че не е било възможно към 01.01.2013 г. ревизираното лице да е разполагало с парични средства в размер на 35 000,00 лева, тъй като както се вижда извършените разходи в периода от 01.01.2008 г. до 31.12.2012 г. надвишават получените от семейството приходи. При тези обстоятелства за целите на ревизията е прието, че Ч. Ю. е разполагала с налични парични средства в брой в размер на 5 000,00 лв. към 01.01.2013 г.

За 2013 година, след извършената съпоставка е установено, че разходите, на лицето надвишават доходите/постъпленията общо с 29 899,94 лв. В хода на ревизията жалбоподателката не е представила доказателства и не е посочила конкретно основание за получен и недеклариран доход от 29 899,94 лв., както и че същият е необлагаем, или е обложен с окончателни данъци по реда на ЗДДФЛ и Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/. На основание чл. 122, ал. 1 и 2 от ДОПК, с РА е определена данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за облагане с данък доход в размер на 29 899,94 лв. и дължимия данък, в размер на 2 990,00 лв.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с вх. № 94-Ю-27/07.07.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. № 23-22-1075/15.07.2020 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., т.е в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК. С решение № 1382/08.09.2020 г. зам. директорът на Дирекция „ОДОП” е потвърдил обжалвания пред него РА. Жалбата срещу ревизионния акт е в законоустановения срок.

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, след изчерпване на възможността за обжалване по административен ред, поради което е ДОПУСТИМА.

Ревизионното производство е възложено и извършено от компетентни за целта органи, а РА е издаден от органите по чл.119, ал. 2 ДОПК, в предвидената форма и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 ДОПК. Не се констатира допуснати съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които да са оказали влияние върху изводите на ревизиращия екип и крайния акт, предмет на оспорване по настоящото дело, или които да са довели до ограничаване на участието на жалбоподателя производството.

Между страните не се спори, че задълженията за данък върху доходите на ревизираното лице са определени по реда на чл. 122 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 2 от ДОПК, в производството по обжалване на ревизионен акт при извършена ревизия по чл. 122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима и доказателствената тежест затова

носи жалбоподателят. Следователно в производството по съдебно обжалване на РА, издаден по реда на чл. 122 от ДОПК, в тежест на органите по приходите е да установят основанията за извършване на ревизия при особени случаи, както и спазването на императивния процесуален ред затова, а в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърдяните от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта. За да се приложи презумпцията по чл. 124, ал. 2 от ДОПК, фактическите констатации, на които се позовават органите по приходите, следва да са подкрепени от надлежни доказателства. В противен случай тежестта за опровергаването им не може да се възлага на ревизирия субект.

Основанията за извършване на ревизия по особения ред са изрично изброени в разпоредбата на чл. 122, ал. 1, т. 1 – т. 7 от ДОПК. В конкретния случай, за да преминат към извършване на ревизия по особения ред, органите по приходите са приели, че са налице обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК – получените доходи на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирия период. Правилата за определяне на данъчната основа за облагане с данъци, както и размерът на последните са нормативно установени. Единствено при наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1 от ДОПК и при спазване на правилата на чл. 122, ал. 2 и ал. 4 от ДОПК, законът дава възможност на органите по приходите да приложат установения от съответния закон размер на данъка към определена от тях основа. За целта основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК следва да са безспорно установени и тежестта за това е на органите по приходите, тъй като извършването на облагане по особения ред не може да почива на предположения, а на конкретни факти, обосноваващи някоя от хипотезите на чл. 122, ал. 1 от ДОПК.

В хода на настоящото производство по искане на процесуалния представител на жалбоподателя е допусната съдебно-счетоводна експертиза /ССЧЕ/. Съдът кредитира заключението на вещото лице по назначената експертиза, в която въз основа на доказателствата е извършена съпоставка в табличен вид на направените разходи и получените постъпления от Ю. Ч. и съпругът и Д. С. за периода 01.01.2008-31.12.2012 г. от която става ясно, че при режим на съпружеска имуществена общност, Ю. Ч. към 31.12.2012 г. разполага с 1/2 част от сумата или със сума в размер на 36504,44 лв., а не 5 000, 00 лв., както са приели ревизиращите органи. Започвайки със салдо от 5000 лева, възприето от ревизиращите органи, логично ревизията приключва с дефицит от 29 899.94 лева, която сума е и данъчната основа за облагане.

Жалбоподателката оспорва така установените задължения, като счита, че въпреки наличието на документи с достоверни дати /митнически декларации и доказателства за банкови преводи/, необосновано ревизиращите приемат, че разполагаемата сума в брой към началото на 2013 г. е в размер на 5 000,00 лв. Съдът приема за основателно възражението на жалбоподателката относно определянето на началното салдо - парични средства в брой в началото на ревизирия период.

В обжалвания ревизионен акт се съдържат констатации за недостатъчността на дохода за обезпечаване на декларираните разходи, а оттам са изведени и доводи за укрити приходи и несъответствие на имущественото състояние и

декларираните разходи на ревизираното лице. Органите по приходите са установили, че разходите на лицето надвишават доходите/постъпленията общо с 29 899,94 лв. В хода на ревизията задълженото лице не е представило доказателства и не е посочило конкретно основание за получен и недеklarиран доход от 29 899,94 лв., както и че същият е необлагаем, или е обложен с окончателни данъци по реда на ЗДДФЛ и Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/. По отношение на паричните средства ревизиращите органи съдът констатира, че не са взети предвид документите с достоверни дати, представляващи банкови нареждания за превод и митнически декларации. Доказателствената сила на документите - валутни митнически декларации не е оспорена пред съда, включително и относно авторството на лицето, посочено като вносител. В този смисъл, при липсата на оспорване на източника на паричните средства, не могат да бъдат наведени доводи за укрити приходи и несъответствие на декларираните разходи с имущественото състояние на жалбоподателката.

При извършени изчисления в ССЧЕ се установява несъответствие към края на финансовия период с Ревизионния доклад и приложените доказателства. Съгласно ССЧЕ към 31.12.2013 г. Ю. Ч. разполага с налични средства в брой в размер на 18 275.04 лв., а с ревизионния акт е установен недостиг на парични средства за 2013 г. Според разпоредбата на чл. 17 на ЗДФО общата годишна данъчна основа е сумата от годишните данъчни основи по чл. 25, 30, 32, 34 и 36, намалена с предвидените в този закон данъчни облекчения. Следователно, съобразно посочената разпоредба, съотношението между приходите и разходите следва да бъде определено на годишна база. Установеното от приходните органи несъответствие между приходи и разходи съставлява основание за извършване на облагане по особения ред по чл. 122 ДОПК, но не и база за облагане. Органите по приходите са определили и общ разход на двамата съпрузи за периода 2008 -2012 г. в размер на 100 000 лева. Съгласно данните на НСИ по ИНФОСТАТ обаче, както е посочено и в заключението на вещото лице по ССЧЕ, разходите за живот на домакинство с 3 деца, събрани като обща сума за периода 2008 - 2012 г. са в размер на 46 931.00 лева, от което става ясно, че в Ревизионния акт разхода за живот е завишен двойно.

Констатирано е също и разлика по отношение на разходите за извършени пътувания , посочени в РА и тяхната стойност, съгласно възприетото в заключение на вещото лице. Видно от Удостоверение с рег. № 536400-21687/14.11.2019 г. от Дирекция „Миграция“ към Министерство на вътрешните работи, са осъществени 5 бр. пътувания, като стойността им е общо 6845.41 лева, а в ревизионния акт, органите по приходите необосновано приемат, че годишните разходи за пътувания за двамата съпрузи са общо 20 000.00 лева.

Видно от доказателствата по делото, в приложената административна преписка се съдържа уведомление по чл.124 ал.1 от ДОПК, което е връчено на жалбоподателя, т. е. ревизираното лице несъмнено е било наясно за

специфичния ред, по който се провежда ревизията.

Съгласно чл. 124, ал. 2 от ДОПК в производството по обжалването на ревизионния акт при извършена ревизия по реда на чл. 122 от ДОПК фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното. За да може да действа тази презумпция обаче, следва наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК да е подкрепено със събраните доказателства. Тежестта за насрещно доказване пада изцяло върху ревизираното лице. За да опровергае ревизионния акт, няма да е достатъчно ревизираното лице да докаже, че направените фактически констатации са неверни, а да докаже противното, т.е. противното на фактическите констатации. В този смисъл, според настоящия съдебен състав фактическите констатации и факти, и обстоятелства, които се подкрепят от събраните по производството доказателства обаче, бяха успешно опровергани от жалбоподателя, с оглед събраните в хода на съдебното обжалване на акта доказателства и доказателствени средства, а именно – изслушаната и приета в с.з. на 01.02.2022 г. ССЧЕ.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че извършената преценка на установените при ревизията факти и обстоятелства е едностранчива, а направените фактически и правни изводи за получените от ревизирания субект средства респ. началното салдо, посочено от същия за 2013г., се основава на приложен формалистичен подход. Съответно недоказано се явява възприетото от ревизиращите органи наличие на обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК. След като съществуването на основанията по чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК не се подкрепя със събрани в хода на ревизията доказателства, не може да намери приложение презумпцията за вярност на съдържащите се в ревизионния акт констатациите досежно основанието за доначисляване на данък върху годишната основа по чл. 17 ЗДДФЛ. Наличие на подлежащ на облагане доход не се презюмира и по силата на чл. 123 от ДОПК – липсват каквито и да е било констатации и подкрепящи ги доказателства за съществуването на някоя от хипотезите по чл. 123, ал. 1 от ДОПК.

Въз основа на изложените съображения съдът приема, че жалбата е основателна. Оспореният РА № Р-22221219007633-091-001/23.06.2020 г., поправен с Р. № П-22221220108446-003-001/24.06.2020 г., потвърден с решение № 1382/08.09.2020 г. на з.а. директора на дирекция ОДОП при ЦУ НА НАП-С., с който са установени задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за 2013 г. в размер на 2 990.00 лв. и следващите се лихви за просрочие в размер на 1866.71 лв. , е издаден в нарушение и при неправилно приложение на закона, поради което следва да бъде отменен.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, на жалбоподателя се дължат разноските по делото, съобразно представения списък на разноските по реда на чл. 80 от ГПК, а именно за адвокатско възнаграждение-480 лв., държавна такса-10лв. и за възнаграждение на вещо лице-500лв. общо в размер на 990лв.. Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Същото е съобразно с предвидения в Наредба № 1 от 2004 г. за минималните

размери на адвокатски възнаграждения.

Воден от горните мотиви и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК
Административен съд-София-град, III отделение, 34-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ю. Ч.,[ЕГН], с адрес за кореспонденция в [населено място],[жк], [жилищен адрес] РЕВИЗИОНЕН АКТ /РА/Р-22221219007633-091-001/ 23.06.2020г., поправен с Р. № П-22221220108446-003-001/24.06.2020 г., с който който са установени задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за 2013 г. в размер на 2 990.00 лв. и следващите се лихви за просрочие в размер на 1866.71 лв. потвърден с Решение №1382/08.09.2020г. на зам. директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, като незаконосъобразен.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП [населено място] да заплати на Ю. Ч., [ЕГН], с адрес за кореспонденция в [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 990 лв. /деветстотин и деветдесет/ лева разноси за водене на делото пред настоящата инстанция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: